

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ระบุในมาตรา 7 ว่า ในกระบวนการเรียนรู้ต้องปลูกฝังจิตสำนึกในความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล และมาตรา 24 กล่าวว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียน เรียนรู้จากประสบการณ์จริง โดยฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น จัดการเรียนรู้การสอน โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน มีการจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ(กระทรวงศึกษาธิการ, 2548 ก : 3-8)

การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ระบุว่า โรงเรียนต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถ ทักษะและคุณลักษณะที่เป็นจุดเน้นตามระดับชั้น เช่น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 มีความสามารถอ่านคล่อง เขียนคล่อง มีทักษะการคิดพื้นฐาน และมีทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ตามช่วงวัย พร้อมทั้งผลักดัน ส่งเสริมให้ครูผู้สอนออกแบบและจัดการเรียนรู้ตามความถนัด ความสนใจ เต็มตามศักยภาพของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้ที่จัดให้เชื่อมโยงกับวิถีชีวิตเน้นการปฏิบัติจริงทั้งในและนอกห้องเรียน โดยจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของเวลาเรียน ใช้สื่อเทคโนโลยีที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน และเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ครูผู้สอนจะต้องวัดและประเมินผลผู้เรียน โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริง และนำผลการประเมินมาใช้พัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553 : 2 - 3)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษาไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อประกอบอาชีพ แต่ยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารต่าง ๆ (กรมวิชาการ, 2545 : 1) การจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน

และสังคม นำมาประยุกต์ใช้อย่างมีวิจารณญาณ โดยบูรณาการความรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพการสร้าง ความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและ เหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงใช้ มาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณภาพผู้เรียนตามจุดหมายของหลักสูตร โดยแบ่งสาระการเรียนรู้ออกเป็น 4 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อความเข้าใจแลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และ ความรู้สึกในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Culture) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความ เชื่อที่แสดงออกทางภาษา สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connection) หมายถึง ความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ สาระที่ 4 ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการ ใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอด ชีวิต (กรมวิชาการ, 2545 : 2-5)

สมรรถนะการสื่อสารเป็นพลวัตที่ขึ้นอยู่กับการเจรจาอย่างมีความหมายระหว่างบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปในระดับเดียวกัน เป็นไปได้ ทั้งการพูด การเขียนและระบบสัญลักษณ์ เป็นบริบท เฉพาะที่เกิดขึ้น การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จขึ้นอยู่กับความเข้าใจในบริบทนั้นและประสิทธิภาพ เดิมของผู้สื่อสารที่เหมือนกัน โดยใช้ทักษะมาลาหรือทำเนียบของภาษา (Register) ซึ่งหมายถึงระดับ ของภาษาที่ใช้ในสถานะและสถานภาพของบุคคล และลีลา (Style) (Savignon, 1997 : 14 - 15) องค์ประกอบของสมรรถนะทางภาษาประกอบด้วย 1) สมรรถนะด้านการใช้ภาษา (grammatical Competence) 2) สมรรถนะด้านภาษาศาสตร์สังคม (Socio-linguistic Competence) 3) สมรรถนะใน การเรียบเรียงถ้อยคำ (Discourse Competence) และ 4) สมรรถนะด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategic Competence) การที่ผู้เรียนจะมีสมรรถนะการสื่อสารได้ดีนั้นผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทั้งสี่สมรรถนะ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2553 : 53 – 61)

การเล่นพื้นบ้านถือว่าเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการดำเนินชีวิตและสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ ในอดีตการเล่น พื้นบ้านเป็นกิจกรรมผ่อนคลายในยามว่างหรือเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลาย การเล่นจึงเป็นลักษณะกุศโลบายเพื่อสร้างเสริมความสามัคคีและเอื้อเพื่อแผ่ซึ่งกันและกัน (จรัญ หอมเทียนทอง, 2549 : 1 - 14) การเล่นเป็นกิจกรรมที่เกิดคุณค่าทางการศึกษาการเรียนรู้และ พัฒนาการสำหรับเด็กได้แก่ การเล่นที่ส่งเสริมด้านความคิด การค้นคว้า การแก้ปัญหา การสร้างนิสัย

ที่ดี และการทำงานร่วมกับผู้อื่น (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 63) การละเล่นมีบทบาทต่อพัฒนาการทั้ง 4 ด้านของมนุษย์ คือ พัฒนาการทางกาย ทางอารมณ์ ทางสังคม และสติปัญญา นอกจากนี้การละเล่นของเด็กยังมีลักษณะเป็นการทดลองปฏิบัติการด้วยตนเองอย่างอิสระและสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นวิธีการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ที่ช่วยให้ได้ทดลองสร้างความสัมพันธ์ของตนเองกับสิ่งแวดล้อมสามารถค้นพบตนเองที่เล็กที่ละน้อยและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง การเล่นจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก (สุรสิงห์สำรวม จิมพะเนา. 2520 : 4-5)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองหัวหนองแคนดอนบาก และประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนตามสภาพแท้จริงพบว่า นักเรียนไม่มีความสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ทั้งในและนอกห้องเรียน อาจเนื่องมาจากปัญหาและอุปสรรคหลายอย่างทั้งจากครูผู้สอนและนักเรียน เช่น ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสม ปัญหา นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ ขลาดกลัว ไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และคิดว่าเป็นวิชาที่ยากเกินไป (สิริ แหวนทอง. 2539 : 51-54) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อ สื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ ที่มีอยู่อย่างหลากหลายในยุคสารสนเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 1) และนักเรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกโรงเรียนระดับน้อยถึงน้อยมาก จึงควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษแก่นักเรียนให้มากขึ้น (สถาบันภาษาอังกฤษ. 2551 ก : 85-86) และจากรายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษา มาตรฐานที่ 13 : สถานศึกษา มีหลักสูตรที่เหมาะสมกับผู้เรียนและท้องถิ่น มีสื่อการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้โดยสำนักงานรับรอง มาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) รอบสอง ผลการประเมินอิงเกณฑ์ อยู่ในระดับคุณภาพดี มีผลสำเร็จค่าเฉลี่ย 3.10 ผลการประเมินอิงสถานศึกษา อยู่ในระดับคุณภาพ ดี มีผลสำเร็จค่าเฉลี่ย 3.05 ส่วนในด้านการบรรลุเป้าหมายของ โครงการตามมาตรฐาน พบว่า สถานศึกษาดำเนินงานไม่บรรลุเป้าหมาย (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาองค์การมหาชน. 2552 : 38)

การศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยของหลายท่าน พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ และนักเรียนมีความสุขสนุกสนาน มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก ภาคภูมิใจที่สามารถฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ การทำงานเป็นคู่ และกลุ่มช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ (รัตณี คงน้อย.

2551 : 146) การพัฒนาทักษะการฟัง การพูดภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน พบว่านักเรียนให้ความสนใจ กระตือรือร้น ร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างดี ทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น กล้าแสดงออก มีน้ำใจช่วยเหลือกัน ความเป็นผู้นำและผู้ตามมีมากขึ้น ผลการทดสอบสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (ศุภวรรณ นาคนิล. 2552 : 143) และ การจัดการความรู้เพื่อการสืบสานวัฒนธรรมท้องถิ่นของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสรุปว่าการเล่นพื้นบ้านถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่ให้ทั้งความรู้และความบันเทิงแก่ประชาชน ตลอดจนเป็นการสร้างอาชีพและความสามัคคีในชุมชน การเล่นพื้นบ้านจะมีการพัฒนาและดำรงอยู่ได้ก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญคือด้านการจัดการและนำเข้าสู่ระบบการศึกษา (ศักดิ์สิน ช่องคารากุล. 2553 : บทคัดย่อ)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เสนอต่อที่ประชุมครูและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านหนองหว้าหนองแคนดอนบง พบว่า ชุมชนบ้านหนองหว้า หนองแคน และดอนบงมีความสามารถ และเหมาะสมในการจัดการความรู้ด้วยการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการละเล่นพื้นบ้านเพื่อที่จะพัฒนานักเรียนให้สามารถนำการสื่อสารภาษาอังกฤษมาใช้ในการปฏิสัมพันธ์ปลูกฝังให้เป็นคน ใฝ่เรียนใฝ่รู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือ เกื้อกูล มีจิตสาธารณะ โดยใช้ชุมชนแหล่งเรียนรู้ที่เป็นมรดกภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีคุณค่า

คำถามการวิจัย

1. สภาพปัญหา และความต้องการในการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการละเล่นพื้นบ้าน ที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองหว้าหนองแคนดอนบง เป็นอย่างไร
2. การพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการละเล่นพื้นบ้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองหว้าหนองแคนดอนบง เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการละเล่นพื้นบ้าน

2. เพื่อพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการละเล่นพื้นบ้าน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการละเล่นพื้นบ้าน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

1.1 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองหัวหนองแคนดอนบาก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 18 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

1.2 กลุ่มผู้ที่มีส่วนร่วม ได้แก่

1.2.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ภูมิปัญญาท้องถิ่นจำนวน 4 คน

1.2.2 ครู จำนวน 1 คน

1.2.3 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 9 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการความรู้ด้วยการละเล่นพื้นบ้าน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3. กรอบเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน อ 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน อ 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน อ 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน อ 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน อ 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน อ 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน อ 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

4. พื้นที่ ได้แก่ โรงเรียนบ้านหนองหัวหนองแคนคอนบาค สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 และชุมชนบ้านคอนบาค หมู่ที่ 7 บ้านหนองแคน หมู่ที่ 8, 16 และ 20 บ้านหนองหัว หมู่ที่ 9 และ 21 ตำบลศรีสุข อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการความรู้ (Knowledge Management) หมายถึง กระบวนการรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลมาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ นำความรู้ที่มีอยู่ในคนซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ นำออกมาใช้งาน ด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นการถ่ายทอดความรู้ของภูมิปัญญาท้องถิ่นเฉพาะในเขตชุมชนบ้านคอนบาค หมู่ที่ 7 บ้านหนองแคน หมู่ที่ 8, 16 และ 20 และบ้านหนองหัว หมู่ที่ 9 และ 21 ตำบลศรีสุข อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

สมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาทางปฏิบัติเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทของสังคมประกอบด้วยความสามารถในการพูด และการเขียน

การละเล่นพื้นบ้าน (Folk Activities) หมายถึง การละเล่นที่เล่นในเขตพื้นที่บริการของโรงเรียนบ้านหนองหัวหนองแคนคอนบาค ได้แก่ บ้านคอนบาค หมู่ที่ 7 บ้านหนองแคน หมู่ที่ 8, 16 และ 20 บ้านหนองหัว หมู่ที่ 9 และ 21 ตำบลศรีสุข อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ได้แก่ หมอลำประยุกต์ ขาโลกเอก วีรชีวาร และปริศนาคำทาย

ภูมิปัญญาท้องถิ่น (Local Wisdom) หมายถึง กลุ่มคนที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่เป็นที่ยอมรับจากบุคคลทั่วไป ในเขตพื้นที่บริการของโรงเรียนบ้านหนองหว้า หนองแคนคอนบาค ได้แก่ บ้านคอนบาค หมู่ที่ 7 บ้านหนองแคน หมู่ที่ 8,16 และ 20 บ้านหนองหว้า หมู่ที่ 9 และ 21 ตำบลศรีสุข อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) หมายถึง การวิจัยเพื่อพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการละเล่นพื้นบ้าน นำบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาร่วมปฏิบัติการ แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ
 ระยะที่ 1 ระยะก่อนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Pre-Participatory Action Research)
 ระยะที่ 2 ระยะการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) และ
 ระยะที่ 3 ระยะหลังการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Post-Participatory Action Research)

ประโยชน์ที่ได้รับจากผลการวิจัย

1. นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม
2. นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขและมีความพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการละเล่นพื้นบ้าน
3. ได้แนวทางต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและเห็นความสำคัญของตน